

Forfatter: Chievitz, Poul

Titel: Udrag fra Fra Gaden

Citation: Chievitz, Poul: "Fra Gaden", i Chievitz, Poul: *Fra Gaden*, udg. af Esther Kielberg ; Uffe Andreasen , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1991, s. 131.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-chievitz01-shoot-idm139771789594320/facsimile.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Fra Gaden

Fru St. Clair saae ganske forknøyt ud; men det kogte i Emilie, og hun sagde:

Og hvad har dette Fruentimmer da gjort, at vi skulle lade hende ligge halvdød paa Veien? Du siger, at hun har solgt sig, for at kunne føre Stads og Ingenting bestille; men er det saa stor en Synd, hvorfor har Du da faaet mig til at begaae den samme? Dette Fruentimmer, som Du foragter saa dybt, hun elsker dog den, hun har solgt sig til; jeg saae, hun leed Dødsangst for hans Skyld; men jeg elsker ikke Hr. Jespersen; før var han mig ligegyldig, og nu, Tante, nærer jeg omtrent de samme Følelser for ham, som for Dig.

Men Emilie, afbrød Fru St. Clair.

Kjære Moder, jeg har sagt Tante engang for alle, at jeg ikke vil taale en eneste Bemærkning af hende over min Opførsel. Begynder derfor Tante at være uartig –

Jeg mærker nok, jeg gjør klogest i at holde mig herfra, afbrød Tanten, det er rigtignok haardt, at blive viist Døren af et Barn, man selv har holdt over Daaben, men, min kjære Julie, jeg har troet at gjøre Dig en Tjeneste ved at yttre mig om Din Frøken Datter; thi den unge Jespersen har beklaget sig for mig.

Han behøver ikke at uleilige Tante med sine Beklagelser.

Men naar han nu har gjort det, min Pige, saa troer jeg at opfylde min Pligt ved at udrette hans Ærinde. Og nu skal jeg saamæn ogsaa bringe ham Dit Svar.

Gjør det Tante, saa forskaaner Du mig derfor; der kommer han.

Som vi før havde den Fornøielse at bemærke, havde vor Ven Cancellisten naaet det Standpunkt, at han næsten fortvivlede over sin Kjærestes fine Anstændighedsfølelse. De Agreements, hvorom han havde læst og som han havde seet andre forlovede Herrer nyde, gik rent hans Mund forbi; og især greb ham den uhyggelige Følelse af ikke at være rigtig forlovet, naar han var Vidne til den Lethed, med hvilken Candidat Poulsen viste Publicum at han var det. Sine tidlige Forskninger over Nationalitet, Literatur og ægte Qvindelighed havde han derfor aldeles lagt paa Hylde, for udelukkende at beskæftige sig med at løse det vanskelige Problem, som bestod i at føre sin Kjæreste tilbage til et vist Punkt, som hun ved hans lærerige og moralske Omgang maatte have overskredet. Efter flere Nætters grundige Studium var han endelig kommen til det Resultat, at en saadan Tilbageførsel vilde være uhensigtsmæssig, og ene af den Grund, at han aldrig

vilde kunne vide, naar netop hun naaede dette kildne Punkt, som han derfor i sit stille Sind kaldte x. Den theoretiske Vei forekom ham uendelig lang, han besluttede derfor at forsøge den practiske, og ved en dristig Handling at gjøre sig til virkelig Medlem af Lauget. Hr. Jespersen var ikke den Mand, der tøvede med at udføre en Beslutning; og saaledes begav det sig, at han aabnede Døren ind til Fru St. Clairs Dagligstue og gik lige hen imod Forhøiningen, hvor Emilie gjerne sad i Skumringen, med det heltedige Forsæt, ved et aabent og lydeligt Kys at lade Verden vide, at ogsaa han var forlovet. Men nu havde Tilfældet lavet det saaledes, at Fru Lind sad paa Forhøiningen og Emilie stod henne hos Moderen og talte sagte og beroligende til hende.

Men Du min Gud, skreg Justitsraadinden, hvad gaer der af Dem, Hr. Jespersen? Det skulde De nødig lade Emilie see, thi saa faaer hun mere Grund til at være paa Nakken af mig.

Nei, Gud Tante, geneer Dig endelig ikke, sagde Emilie, der ikke kunde lade være at smile. – Det skulde have været for en Maaned siden, tænkte hun, hvor skulde jeg have leet.

Hr. Jespersen var overmaade forlegen.

Jeg forsikkrer – det var – jeg troede – jeg snublede – jeg – stammede han; men Fru Lind sagde venligt:

Naa naa, jeg tager det jo ikke saa nøie. Men Emilie er ikke godt opstaaet idag, gaar hen og kys hende, saa kommer hun sig vel.

Hr. Jespersen samlede sig; hvad der var begyndt som et Nederlag, kunde endnu ende som en Seier. Han havde Fruen til Allieret; det gjaldt blot, følte han, Alexanders Holdning, og han havde erobret Verden. Han rettede derfor paa sine Briller, og antog en Mine, som om han hver Eftermiddag var vant til at nyde sit Kys ligesaa regelmæssig som sin Kaffe, og nærmede sig Emilie, hvis Forbauselse ingen Grændse kjendte, men næsten lammede hende, saa Juristen nær havde faaet sin Krig frem. Men netop som han vis paa Seieren vilde bøie sit Hoved, vandt Emilie alle sine Kræfter tilbage, og sendte ham et Par Øine, der øieblikkelig slog hans til Jorden, saa Brillerne næsten klirrede derved, og han stod flau og flad og fjottet som den personificerede Forlegenhed.

E-e-e jeg-e- jeg traf endelig Fader, – for han er da flyttet, fik endelig den ulykkelige Kjæreste ud.